

[Kirkeministeren]

angår provstestillinger, men også disse stillinger besættes, uden at menighedsrådene medvirker. I begge udnævnelssituationer sker besættelsen på den måde, at kun vedkommende biskop og kirkeministeren medvirker.

Den retstilstand synes jeg ikke er heldig. Princippet må efter min mening være, at menighedsrådene reelt inddrages i udnævnelssproceduren, og at kirkeministerens magt og indflydelse i disse sager begrænses. Herved vil man netop også styrke den lokale indflydelse i disse udnævnelssager.

Det lovforslag, der er til første behandling i dag, og som er en genfremsættelse i uændret skikkelse af det tidligere lovforslag, kan jeg tilslutte mig et stykke ad vejen, da det til en vis grad svarer til de principper, som jeg synes skal være gældende. Jeg skal lige gøre opmærksom på, at fastsættelse af regler i disse udnævnelssager imidlertid godt ville kunne gennemføres rent administrativt i overensstemmelse med tjenestemandslovens bestemmelse herom.

Men den principielle forskel mellem den holdning, jeg har, og det, lovforslaget indholder, er, at der efter min mening ikke sker en tilstrækkelig begrænsning af kirkeministerens indflydelse i disse sager. Den lokale indflydelse, altså indflydelse for meningsråd, præster og biskopper, ville nemt kunne blive illusorisk, hvis ministerens beføjelser ikke bliver begrænset yderligere ud over det, der er nævnt i lovforslaget. Jeg vil i den drøftelse, der skal finde sted efterfølgende, være meget åben over for både form og indhold af regler i disse udnævnelssager. Der er en lang række mere detaljerede ting, som jeg i høj grad tror der kan være behov for at drøfte, og jeg vil som sagt have en åben indstilling ud fra de principper, jeg har nævnt om menighedsrådenes inddragelse og begrænsning af kirkeministerens egne beføjelser.

Burgdorf (KF):

Der er i tidens løb sagt mange mærkelige ting om folkekirken, berettigede og uberettigede. Man har også sagt om den, at det er den mest udemokratiske institution i vort land. Det er måske også uberettiget, men noget er der i hvert fald om snakken.

Det lovforslag, som nu ligger på bordet, betegner efter min mening et skridt i retning

af demokratisering af valg af provster og domprovster.

Det er som sagt en genfremsættelse, og derfor skal jeg ikke komme med mange kommentarer. Vi har erklæret, at intentionerne i dette lovforslag er vi enige i. Det er nok muligt, at der er noget, vi vil ændre, og det er også muligt, at vi vil gå lidt længere, men som sagt, intentionerne vil vi drøfte i udvalget med et positivt sigte.

Nørgaard Sørensen (S):

Det er rigtigt, som kirkeministeren sagde i sin replik i dag, at kirkeudvalget afgav beretning over et forslag, som var stillet af kristeligt folkeparti i sin tid, angående udnævnelse af provster og domprovster, og som havde nogle aktuelle sager som baggrund. Det var en beretning med et meget bredt flertal bag sig.

Den daværende kirkeminister fulgte beretningen op med det lovforslag, som det blev pålagt hende at fremsætte på baggrund af et udvalgsarbejde, som kirkeministeren også refererede til, og alle ordførere udtrykte i det mindste megen tilfredshed med lovforslagets fremkomst.

Vi havde regnet med, i hvert fald i socialdemokratiet, at dette lovforslag så kunne vedtages i denne samling, sandsynligvis med nogle ændringer, hvad vi også ville have været indstillet på, og således så alt ud til at skulle ende i fred og fordragelighed angående denne sag.

Så skiftede vi regering, og vi kunne måske frygte det værste. Vi har nu aldrig frygtet det værste, hvad angår kirkepolitikken, og gør det heller ikke efter at have hørt kirkeministerens besvarelse i dag, men vi så alligevel frem til statsministerens skriftlige del af åbningstalen, fordi vi faktisk anså det for en selvfølge, at den måtte indeholde et punkt om et lovforslag, der skulle sikre en demokratisering ved udnævnelse af domprovster og provster. Vi vidste jo alle, at de nuværende fire regeringspartier havde ivret for, at et sådant forslag skulle fremkomme, og samtidig vidste vi, at der var gået dette udvalgsarbejde i ministeriet forud, så sagen sådan set burde være klar. Derfor må jeg indrømme, at vi blev en smule forbavsede, da vi så, at statsministerens skriftlige del af åbningstalen ikke indeholdt et sådant forslag.